

صلاة العيدين في المصلى هي السنة
ʿĪd-böner nas plats

Författare:

Imâm, Faqîh, Allâmah och Shaykh
Muhammad Nâsir-ud-Dîn al-Albânî

(d. 1420)

Översättning: Darulhadith.com

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

Förord.....	3
Profeten bad alltid 'Id-bön på böneplats.....	8
Sunnah att be 'Id-bön på böneplats.....	10
'Id-bön på böneplats på grund av platsbrist i moské.....	11
Visheten bakom bön på böneplats.....	18
Avvisat tvivel.....	21

FÖRORD

Lov och pris tillkommer Allâh allena. Må Allâh hylla och freda vår profet Muhammad, hans ätt, hans följeslagare och alla som håller fast vid hans vägledning och beträder hans väg fram till Domedagen.

Dagens avhandling bekräftar att det är Sunnah att be ʿĪd-bön på böneplats (مصلی) utanför staden. Meningen var att göra avhandlingen till en allomfattande bok som behandlar domarna kring ʿĪd-bönerna i stil med avhandlingen ”Salât-ut-Tarâwîh”. Men på grund av tidsbrist – det är bara några dagar kvar till ʿĪd-ul-Fitr – blir jag tvungen att fatta mig kort. Dock hoppas jag att Allâh (tabârak wa taʿâlâ) underlättar för mig att inom kort ge ut en allomfattande bok i ämnet. Också hoppas jag att folk bemöter denna min bok väl och ber för mig så att deras böner blir till min fördel:

يَوْمَ لَا يَنْفَعُ مَالٌ وَلَا بَنُونَ إِلَّا مَنْ أَتَى اللَّهَ بِقَلْبٍ سَلِيمٍ

”Den Dag då varken rikedom eller söner skall vara till gagn fränsett den som stiger fram inför Allâh med rent hjärta.”¹

1 26:88-89

Författarna till avhandlingen "al-Isâbah" skrev två sidor om ʿĪd-bön på böneplats. I den omnämnda avhandlingen hamnar de i en pinsam paradox och blottar mängden av sin kunskap. Däri ljuger de om mig och anklagar mig för att ogiltigförklara ʿĪd-bön i moské. De skriver:

”Anledningen att profeten (sallâ Allâhu ʿalayhi wa sallam) valde att be på en böneplats var brist på möjligheter i Madînah som bara hade en enda moské.”

Riktigt okunnigt sagt. Moskéerna på hans (sallâ Allâhu ʿalayhi wa sallam) tid var både många och kända, däribland Qubâ'-moskén, Qiblatayn-moskén och Fath-moskén. Det förekommer många autentiska hadîther om dessa moskéer. Hâfidh Ibn Hadjar har namngett även andra moskéer varför den som vill kan alltid hänvisa dithän.

Agendan bakom detta falska påstående är att ʿĪd-böner ska avskaffas på böneplatser. För att rättfärdiga det påstår de att Madînah innehöll bara hans (sallâ Allâhu ʿalayhi wa sallam) moské och att även den var för liten för att kunna husera en ʿĪd-bön, ett argument som jag redan har annullerat. Men om vi ändå väljer att leka med tanken att den profetiska moskén verkligen var för liten, så fanns det fortfarande många andra moskéer som de kunde be i, liksom människor gör i dag. Att de inte gjorde det och prioriterade istället en böneplats bevisar klart och tydligt att det är Sunnah att be ʿĪd-bön på böneplats och inte i moské.

Sedan säger de:

”Efter att muslimerna blivit så många att de inte kunde få plats på en böneplats, särskilt inte i storstäder som Damaskus, samlades de i moskéerna utav behov.”

Titta på denna paradox! De påstår att det är svårt att samla muslimer på en böneplats, då det i själva verket är tvärtom. Enligt Imâm an-Nawawî, i ”Sharh Sahîh Muslim”, var det just så flesta länder gjorde. Tack vare Allâhs godhet tillämpas denna Sunnah än i dag i många islamiska länder såsom Syrien, Jordanien, Egypten, Algeriet, Saudiarabien och Pakistan.

Och vad nyttar det att splittra muslimernas samling med alla dessa moskéer som ibland kan ligga högst femtio steg från varandra? Om dessa författare åtminstone begränsade sitt utlåtande vid bön i en enda stor moské skulle de i alla fall haft en föregångare i det, vilket kommer att nämnas om Imâm ash-Shâfiʿî (rahimahullâh). Uppenbarligen störs de inte av att sakna föregångare i åsikter som motstrider Sunnah. Förövrigt är samtliga muslimer ense om att det är Sunnah att be på böneplats om moskén är orymlig. Faktum är att majoriteten accepterar inte detta villkor utan säger att bönen ska bes på böneplats om så moskén är rymlig. Med hjälp av sin okunnighet har de motsatt sig samtliga muslimer, såväl tidigare som senare, medan Allâh (taʿâlâ) säger:

وَمَنْ يُشَاقِقِ الرَّسُولَ مِنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُ الْهُدَىٰ وَيَتَّبِعْ غَيْرَ سَبِيلِ الْمُؤْمِنِينَ نُوَلِّهِ مَا تَوَلَّىٰ وَنُصَلِّهِ جَهَنَّمَ وَسَاءَتْ مَصِيرًا

”Men den som sedan vägledningen har klargjorts för honom sätter sig upp emot sändebudet och vill gå en annan väg än de troende, honom låter Vi gå dit han vill gå och brinna i helvetet - vilket jämmerligt mål!”²

Människor, håll er till Sunnah!

Sedan säger de:

”... vid behov baserat på profetens (sallâ Allâhu ʿalayhi wa sallam) handling då han bad i moskén på grund av ursäkt.”

Därefter nämnde de Abû Hurayrahs hadîth där profeten (sallâ Allâhu ʿalayhi wa sallam) bad i moskén på grund av regn.

Men även om Abû Hurayrahs hadîth är autentisk så utgör den ett bevis för oss. Ty hadîthens bibetydelse är att han (sallâ Allâhu ʿalayhi wa sallam) hade bett på en böneplats om det inte hade regnat. Inga andra muslimer än ni tycker annorlunda. Ert föregående resonemang tyder på att det inte är föreskrivet att be på en böneplats i dag eftersom ni anser det vara omöjligt. Hadîthen är alltså ett bevis mot er och inte för er. Om hadîthen är autentisk vill säga, vilket den faktiskt inte är. Dess berättarkedja är svag och kommer att behandlas framöver.

För övrigt är deras argumentationer irrelevanta och förtjänar inte att besvaras. Det enda undantaget är deras kommentar efter Abû Saʿîds kommande hadîth samt Abû Hurayrahs angivna dito:

”Det innebär att bönen är giltig såväl på böneplats som i moské och att bådadera medför belöning. Den första hadîthen poängterar dessutom att det är bättre att be ute i öknen eftersom profeten (sallâ Allâhu ʿalayhi wa sallam) gjorde det ständigt.”

Titta hur de återvänder till den sanning som vi kallar till och går emot sitt första påstående. Men tror du verkligen att de förblir så? Nej. Slutligen återvänder de till sin utgångspunkt och säger efter att ha nämnt Hâfidh Ibn Hadjars citat av Imâm ash-Shâfiʿî:

”Den som funderar över al-Bukhârîs³ föregående hadîth där Umm ʿAtiyyah sade:

2 4:115

3 Det är fel att tillskriva al-Bukhârî denna formulering; den rapporteras av Muslim (3/20-21).

”Vi var befallda att ta ut menstruerande kvinnor och skygga jungfrur till de två ʿĪd-bönerna för att bevittna muslimernas samling och bön. De menstruerande kvinnorna skulle dock undvika böneplatsen. En kvinna sade: ”Allâhs sändebud! Vissa av oss har inget ytterplagg att gå ut i?” Då sade han: ”Hennes syster får klä på henne ett av sina ytterplagg.”⁴

inser att anledningen att Allâhs sändebud (sallâ Allâhu ʿalayhi wa sallam) ständigt bad på en böneplats är antingen att hans (sallâ Allâhu ʿalayhi wa sallam) moské var orymelig för män och kvinnor de två dagarna, eller också att moskén är olämplig för menstruerade kvinnor.”

Jag har begrundat det uttalandet och funnit det lika grundlöst som resten av deras tal. Låt gå att hans (sallâ Allâhu ʿalayhi wa sallam) moské inte rymde alla män och kvinnor, men samma sak gäller ju dagens moskéer. Ingen moské idag rymmer alla människor och följaktligen förblir det föreskrivet att gå ut till böneplatsen, vilket är korrekt. Och om de anser att moskén inte är lämplig för menstruerade kvinnor måste de medge att böneplatsen är det. Om de påbjuder bön i moskéer blir de tvungna att förhindra kvinnorna från att bevittna muslimernas samling och bön. Det i sig motstrider Allâhs sändebuds (sallâ Allâhu ʿalayhi wa sallam) handling i hadîthen. Hadîthen är ett av våra bevis för att bönen ska hållas på en böneplats och inte i en moské. Oavsett hur stor en moské än är, får samtliga män och kvinnor ändå aldrig plats i den, något de själva erkänner.

Ett annat av våra bevis mot dem är att de säger:

”Kvinnorna gick ut till böneplatsen och lovprisade som alla andra.”

Hur kan ni efterleva denna denna Sunnah i moskéerna? Det kan ni inte om ni inte förbjuder dem närvara helt och hållet, vilket motstrider hans (sallâ Allâhu ʿalayhi wa sallam) handling, eller befäller dem att gå ut och stanna utanför moskén, men hur ska de då lovprisa med alla andra? Se vad okunnigheten gör med dess folk och dra nytta!

Observation!

Utifrån författarnas ord är det också föreskrivet för unga kvinnor att gå ut till böneplatser. Lägg det på minnet, ty det kan komma en dag då de dementerar handlingen utav avund och hat mot folk som stödjer och efterlever Sunnah.

Även om jag uppmanar kvinnorna till att medverka i muslimernas samling utifrån sändebudens mästares (sallâ Allâhu ʿalayhim wa sallam) praxis, betyder det inte att jag försummar deras föreskrivna klädsel. Det är nämligen inte tillåtet för dem att visa något av

4 al-Bukhârî, Muslim med flera.

sina kroppar förutom ansiktet och händerna, vilket jag har detaljerat i boken ”Hidjâb-ul-Mar’ah al-Muslimah”. Allâh (tabâarak wa ta’âlâ) sade:

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ قُلْ لَأَزْوَاجِكَ وَبَنَاتِكَ وَنِسَاءَ الْمُؤْمِنِينَ يُدْنِينَ عَلَيْهِنَّ مِنْ جَلَابِيبِهِنَّ ذَلِكَ أَدْنَىٰ أَنْ يُعْرَفْنَ فَلَا يُؤْذَيْنَ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا

”Profet! Säg till dina hustrur och dina döttrar - och till troendes kvinnor - att de noga sveper om sig sina ytterplagg; på så sätt blir de lättare igenkända och undgår att bli ofredade. Allâh är ständigt förlåtande, barmhärtig.”⁵

Dock poängterar jag däri att det är bättre att hon täcker ansiktet och händerna, tvärtemot det som påstås av somliga författare som inte fruktar skapelsernas Herre.

Vissa kanske förvånas över att kvinnan ska gå ut till böneplatsen till ’Îd-bönen, men handlingen är tvivelsutan korrekt baserad på många relevanta hadîther. Just nu räcker det bara att nämna Umm ’Atiyyahs (radhiya Allâhu ’anhâ) föregående hadîth som inte bara föreskriver utan också förpliktigar handlingen. Ty han (sallâ Allâhu ’alayhi wa sallam) påbjöd den och ett påbud står i princip för plikt. Åsikten stöds ytterligare av Abû Bakr as-Siddîqs (radhiya Allâhu ’anh) ord:

”Varje kvinna med höftskynke är ålagd att gå ut till ’Îd-bönerna.”⁶

Sägs samma sak av människor som påstår att de stödjer de renläriga kaliferna? Den förste kalifen till och med påbjöd handlingen. Det tror jag faktiskt inte. Antingen får de bevisa att jag har fel, vilket jag föredrar, eller också avslöjas syftet med deras så kallade stöd.

Att kvinnor måste medverka i ’Îd-bön är en åsikt som delas av as-San’ânî i ”Subul-us-Salâm”, ash-Shawkânî och Siddîq Hasan Khân. Dessutom är det uppenbart att även Ibn Hazm delar den och att Ibn Taymiyyah tenderar till den i sin ”al-Ikhtiyârât” – och Allâh vet bättre. Sammanfattningsvis är det Sunnah att be ’Îd-bön på böneplats och tillåtet i moské. Jag har lovat att ta upp ämnet i denna avhandling och nu är det dags att uppfylla löftet. Därför säger jag:

5 33:59

6 Ibn Abî Shaybah i ”al-Musannaf” (2/184). Dess berättarkedja är autentisk.

Profeten bad alltid ʿĪd-bön på böneplats

Flera granskande kunskapare har nämnt att profeten (sallâ Allâhu ʿalayhi wa sallam) bad alltid ʿĪd-böner på böneplatser⁷. Det hela stöds av många hadîther som återberättas från många håll. Trots tidsbrist måste jag nämna några av dem så att den respekterade läsaren inser att jag har rätt.

1 - Abû SaʿĪd al-Khudrî (radhiya Allâhu ʿanh) sade:

”På Fitr- och Adhhâ-dagarna gick Allâhs sändebud (sallâ Allâhu ʿalayhi wa sallam) ut till böneplatsen⁸. Det första han gjorde var att be. Efteråt vände han sig mot människorna som satt i rader. Han tillrättavisade, rådde och befallde dem. Om han ville skicka iväg en bataljon, gjorde han det⁹, och om han ville befalla något annat, gjorde han det. Därefter gick han sin väg. Än idag gör människorna så.”¹⁰

2 - ʿAbdullâh bin ʿUmar (radhiya Allâhu ʿanhumâ) sade:

”På ʿĪd-dagen brukade han (sallâ Allâhu ʿalayhi wa sallam) gå på morgonen till böneplatsen, i följe av ett spjut som bars framför honom. När han kom fram till böneplatsen spetsade han spjutet i marken. Därefter bad han mot det, ty böneplatsen var på ett öppet fält varför han inte hade något att be mot.”¹¹

7 Se ”Zâd-ul-Maʿâd”, ”Fath-ul-Bârî” och Shaykh Muhammad bin ʿAbdil-Wahhâbs ”Mukhtasar Zâd-il-Maʿâd”.

8 Hâfidh Ibn Hadjar sade:

”Det är en känd plats i Madînah som ligger tusen armlängder från moskéns port.”

Ibn-ul-Qayyim sade:

”Det är en böneplats där pilgrimers bagage förvaras.”

Det verkar som att platsen ligger öster om den profetiska moskén, nära gravplatsen al-Baqîʿ, vilket framgår från den tredje hadîthen.

9 Håri finns ett bevis för att ʿĪd-predikan inte är begränsad vid tillrättavisning och vägledning, utan all påminnelse och instruktion som är till samfundets välgång.

10 al-Bukhârî, Muslim, an-Nasâʿî, al-Muhâmilî i ”Kitâb-ul-ʿĪdayn”, Abû Nuʿaym i ”al-Mustakhradj” och al-Bayhaqî i ”as-Sunan”.

11 al-Bukhârî, Muslim, Abû Dâwûd, an-Nasâʿî, Ibn Mâdjah och Ahmad. Ibn Mâdjah står för formuleringen som är mer fullständig och dess berättarkedja är autentisk. Likaså har den rapporterats av al-Muhâmilî, Abûl-Qâsim ash-Shihâmî i ”Tuhfat-ul-ʿĪd” och al-Bayhaqî.

3 - al-Barâ' bin 'Âzib (radhiya Allâhu 'anh) sade:

”På Adhhâ-dagen gick profeten (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) ut till Baqî¹² och bad två Raka'ât. Sedan vände han sig mot oss och sade: ”Vår första andakt idag är bön. Därefter går vi tillbaka och slaktar. Den som gör det har efterlevt vår Sunnah, och den som offrar innan det har endast påskyndat en sak till sin familj - det har ingenting med andakt att göra.”¹³

4 - Det sades till Ibn 'Abbâs (radhiya Allâhu 'anhumâ):

”Bevittnade du 'Īd med profeten (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam)?” Han svarade: ”Ja, vilket jag inte hade gjort om det inte hade varit för min ungdoms roll. Han bad när han kom fram till fanan vid Kathîr bin as-Salts hem. Därpå gick Allâhs profet (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) ned. Jag såg honom visa männen att sätta sig ned varpå han vände sig mot dem. Därefter gick han och Bilâl till kvinnorna och läste upp:

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ إِذَا جَاءَكَ الْمُؤْمِنَاتُ يُبَايِعَنَّكَ عَلَى أَنْ لَا يُشْرِكْنَ بِاللَّهِ شَيْئًا

”Profet! När troende kvinnor kommer till dig för att avlägga trohetsed – att inte avguda något, vad det än är, med Allâh...”¹⁴

När han var klar med läsningen sade han: ”Är ni på det viset?” Bara en kvinna svarade: ”Ja, Allâhs profet.” Han tillrättavisade, påminde och befallde dem att skänka välgörenhet. Bilâl lade fram sitt tyg varpå han sade: ”Kom igen! Må mina föräldrar offras för er!” Kvinnorna började gräva med sina händer och kasta fotkedjor och ringar i Bilâls tyg. Sedan gick han och Bilâl hem till sig.¹⁵

Dessutom lade Muslim till i sin rapportering från Ibn Djuraydj:

”Jag sade till 'Atâ': ”Har dagens imamer rätt att gå till kvinnorna för att tillrättavisa dem?” Han sade: ”Jag svär att de har rätt att göra det. Varför gör de inte det?”

12 I en annan rapportering heter det ”böneplatsen”.

13 al-Bukhârî som står för formuleringen, Ahmad och al-Muhâmilî. Den andra rapporteringen hör till dem två och dess berättarkedja är god.

14 60:12

15 al-Bukhârî, Muslim, Ibn Abî Shaybah, al-Muhâmilî, al-Firyâbî och Abû Nu'aym i ”al-Mustakhradj”.

Sunnah att be ʿĪd-bön på böneplats

Som du ser utgör dessa hadîther definitiva bevis för att det är Sunnah att be ʿĪd-bön på böneplats. Åsikten delas av majoriteten. Imâm al-Baghawî sade i ”Sharh-us-Sunnah”:

”Det är Sunnah för imamen att gå ut till ʿĪd-bönerna. Vid hinder får han be i moskén.”¹⁶

Det vill säga en moské i staden.

Imâm an-Nawawî sade när han förklarade den första hadîthen:

”Hadîthen är ett bevis för den som rekommenderar ʿĪd-bön på böneplats och att handlingen är bättre där än i moské. Så gör människor i flesta länder. Vad Makkahs invånare beträffar, har de alltid bett den i moskén. Våra kollegor har två åsikter i sakfrågan:

1 - Utifrån hadîthen är det bättre att be den i öknen.

2 - Det är bättre att be den i en rymlig moské. Enligt majoriteten är denna åsikt mest korrekt. Enligt dem ber Makkahs invånare bönen i moskén eftersom den är rymlig. Samtidigt menar de att profeten (sallâ Allâhu ʿalayhi wa sallam) bad den på böneplats eftersom hans moské var orymlig. Detta bevisar att det är bättre att be bönen i en rymlig moské.”¹⁷

16 Vilket har sagts av Shaykh ʿAlî al-Qârî i ”al-Mirqât”. Se ”Sharh-us-Sunnah” (4/294), al-Maktab al-Islâmîs upplaga med Shuʿayb Arnâʿûts och Zuhayr ash-Shâwayshs verifiering.

17 Sharh Sahîh Muslim.

ʿĪd-bön på böneplats på grund av platsbrist i moské

Deras påstående är helt klart diskutabelt. Om det hade varit korrekt skulle profeten (sallâ Allâhu ʿalayhi wa sallam) inte vidhållit bön på böneplats. Ty han vidhöll bara det som var bäst.

Att han (sallâ Allâhu ʿalayhi wa sallam) bad på böneplats på grund av orymlig moské är ett grundlöst påstående. Vad som också motbevisar teorin är att profeten (sallâ Allâhu ʿalayhi wa sallam) bad fredagsbön i moskén. Folk kom från Madînahs alla hörn varpå han bad fredagsbön med dem i moskén. Någon skillnad på antalet följeslagare på fredags- och ʿĪd-bönerna kommer inte på tal varför det inte går att argumentera med moskéns rymlighet vid de två evenemangen. Den som tycker annorlunda får lägga fram sina bevis, vilket inte verkar möjligt.

Om det var bättre att be ʿĪd-bön i moské än på böneplats och moskén var orymlig, skulle han (sallâ Allâhu ʿalayhi wa sallam) snabbt byggt ut moskén liksom vissa kalifer gjorde, ty han (sallâ Allâhu ʿalayhi wa sallam) hade mer rätt till det. Det är otänkbart att han dels nämner dygden, dels låter blir att bygga ut moskén. Visserligen kan ett undantag vara att renoveringen förhindrades på grund av hinder, men jag tror inte en kunskapare vågar hävda något sådant. Skulle han göra det säger vi bara:

هَاتُوا بُرْهَانَكُمْ إِن كُنْتُمْ صَادِقِينَ

”Lägg fram era bevis, om det ni säger är sant.”¹⁸

Det är märkligt att Shâfiʿiyyah ansåg sändebudets (sallâ Allâhu ʿalayhi wa sallam) ständiga fredagsbön i en enda moské bevisa att det är otillåtet att be den i fler moskéer i en och samma stad, samtidigt som de inte ansåg hans (sallâ Allâhu ʿalayhi wa sallam) ständiga ʿĪd-bön på böneplats bevisa att det är bättre att be den där än i moské. Båda sakfrågornas bevis är ett och samma. Allt detta stöder den första åsikt som Imâm an-Nawawî (rahimahullâh) citerade från Shâfiʿiyyahs lärde. Lägg till det att meningsskiljaktigheten mellan dem är emellertid bara formell och inte alls praktisk i storstäder som Damaskus, ty den andra åsikten konkretiserar att det är bättre att be i moské om den rymmer alla bedjande. Problemet är att sådana moskéer saknas. Därmed enas de två åsikterna om att prioritera bön på böneplats, något även majoriteten anser. Tillika föraktade Imâm ash-Shâfiʿî (rahimahullâh) bön i orymlig moské,

18 2:111

vilket kommer att tas upp senare.

Hâfidh Ibn Hadjar al-ʿAsqalânî sade under den första hadîthen:

”Den används som bevis för att det är rekommenderat att be ʿĪd-bön i öknen och att det är bättre än att be den i moské. Resonemanget är byggt på att profeten (sallâ Allâhu ʿalayhi wa sallam) gjorde det ständigt, trots förträffligheten i hans moské. Imâm ash-Shâfiʿî sade i ”al-Umm”:

”Vi har fått reda på att Allâhs sändebud (sallâ Allâhu ʿalayhi wa sallam) bad ʿĪd-böner på en böneplats i Madînah varefter hans efterträdare gjorde samma sak. Det enda undantaget var om det skulle regna eller dylikt. Denna handling praktiserades i samtliga städer fränsett Makkah.”

Därefter anvisade han att anledningen vars dels moskéns rymlighet, dels trångheten utanför Makkah. Han sade:

”Om en bebodd stad har en moské som rymmer stadens invånare under högtiderna, anser jag att de inte skall lämna den. Skulle den vara orymlig är det föraktfullt att be i den, men trots det ska bönen inte upprepas.”¹⁹

Med andra ord handlar allting om trånghet och rymlighet, inte om att gå ut i öknen. Målet är att ena samtliga människor. Om det är möjligt att uppnå i moskén sammans med dess förträfflighet, anses det vara bättre.”²⁰

Imâm ash-Shawkânî kommenterade honom och sade (3/248):

”Efter att ha medgett att profeten (sallâ Allâhu ʿalayhi wa sallam) ständigt bad i öknen, är trånghet och rymlighet endast en gissning som är för svag för att hans (sallâ Allâhu ʿalayhi wa sallam) praxis ska utelämnas. Det är möjligt att argumentera för bön i Makkahs moské på grund av trångra omnejd, men inte med orymlig moské.”

Denna möjlighet som Imâm ash-Shawkânî nämnde antyddes som sagt av självaste Imâm ash-Shâfiʿî. Imâm ash-Shâfiʿî sade:

19 al-Umm (1/207) och hans tal kommer att återkomma.

20 Fath-ul-Bârî (2/450 – Salafîyyah).

”Jag säger så för att de inte brukade ha mycket utrymme i Makkahs utkanter.”²¹

Det stärker Imâm ash-Shawkânîs (rahimahullâh) ovanstående avvisning.

Måhända vill någon stödja den omnämnda anledningen med det som har rapporterats av al-Bayhaqî via Muhammad bin ʿAbdil-ʿAzîz bin ʿAbdir-Rahmân, från ʿUthmân bin ʿAbdir-Rahmân at-Taymî som sade:

”Under Abân bin ʿUthmâns ledning i Madînah regnade det häftigt natten till Fitr-dagen. Han samlade ihop människorna i moskén och gick inte ut till böneplatsen som man brukade be Fitr och Adhhâ på.” Därefter sade han till ʿAbdullâh bin ʿÂmir bin Rabîʿah: ”Res dig upp och berätta för människorna det du berättade för mig.” ʿAbdullâh bin ʿÂmir sade: ”Under ʿUmar bin al-Khattâbs (radhiya Allâhu ʿanh) tid regnade det så mycket att människorna inte kunde ta sig till böneplatsen. Följaktligen samlade ʿUmar ihop människorna i moskén och bad med dem. Därefter reste han sig upp på predikstolen och sade: ”Människor! Sannerligen brukade Allâhs sändebud (sallâ Allâhu ʿalayhi wa sallam) gå ut med människorna till böneplatsen och be med dem där. Dels var den bekvämare och rymligare, dels var moskén orymlig.” Han sade: ”Om det regnar är det bättre att vara i moskén.”²²

Rapporteringen är emellertid mycket svag. Muhammad bin ʿAbdil-ʿAzîz är Muhammad bin ʿAbdil-ʿAzîz bin ʿUmar bin ʿAbdir-Rahmân bin ʿAwf al-Qâdhî. al-Bukhârî sade:

”Han berättar motsättande hadîther.”

an-Nasâʿî sade:

”Han är övergiven.”

Dessutom har ash-Shâfiʿî rapporterat den i ”al-Umm” (1/207) via ett annat håll från Abân utan hadîthen från profeten (sallâ Allâhu ʿalayhi wa sallam). Likaså härrör anledningen från en följeslagare samtidigt som den har en oerhört svag berättarkedja då den återberättas av ash-Shâfiʿîs lärare Ibrâhîm bin Muhammad bin Abî Yahyâ al-Aslamî som var lögnare. Mâlik sade:

”Han var varken pålitlig i Hadîth eller i sin religiositet.”

Således sade Hâfidh Ibn Hadjar:

21 al-Umm (1/207).

22 as-Sunan al-Kubrâ (3/310).

”Han är övergiven.”²³

Det bevisar att förklaringen om moskéns trånghet är falsk. Det är Sunnah och föreskrivet att be på böneplats alltid och överallt, så länge det inte handlar om nödfall. Jag vet inte att någon ansedd kunskapare tycker annorlunda. Ibn Hazm sade:

”Till ʿĪd-bönernas rekommendationer hör att by- och stadsborna går ut på ett öppet fält, i sina orters utkanter, på förmiddagen då solen är vit och det är tillåtet att be frivilliga böner.”²⁴

Därefter sade han:

”Om det är svårt att komma till böneplatsen får de be i huvudmoskén.”²⁵

Sedan sade han:

”Det har rapporterats för oss att ʿUmar och ʿUthmân (radhiya Allâhu ʿanhumâ) ledde människorna i ʿĪd-bön i moskén på grund av regn. Allâhs sändebud (sallâ Allâhu ʿalayhi wa sallam) brukade gå till böneplatsen för att be ʿĪd-böner, vilket är bättre. Däremot belönas man för annat också, ty det rör sig om en handling och inte om ett påbud.”²⁶

Den kände och förträfflige Shaykh och Muhaddith Ahmad Muhammad Shâkir har en fin och gagnande studie kring ʿĪd-bön på böneplats och kvinnornas medverkan däri. Sett till dess kuriosum passar jag härmed på att citera den. Han (rahimahullâh) sade:

”De lärdes utlåtanden i sakfrågan är många. ʿAllâmah al-ʿAynî al-Hanafî sade efter Abû Saʿîd (radhiya Allâhu ʿanh) hadîth:

”Hadîthen bevisar utgång till böneplats och att man inte ber i moskén annat än i nödfall. Ibn Ziyâd rapporterade från Mâlik som sade: ”Det är Sunnah att gå ut i öknen. Bara Makkahs invånare ska stanna kvar i moskén.”²⁷

I ”al-Fatâwâ al-Hindiyyah” heter det:

”Det är Sunnah att gå ut i öknen för att be ʿĪd-bön fastän huvudmoskén är rymlig. Åsikten

23 at-Taqrîb.

24 al-Muhallâ (5/81).

25 al-Muhallâ (5/86).

26 al-Muhallâ (5/87).

27 ʿUmdat-ul-Qârî (6/281-282).

delas av de flesta lärde och den är korrekt.”²⁸

Mâlik sade:

”Īd-böner ska inte hållas på två platser och de ska inte hålla den i sin moské. Istället ska de gå ut liksom profeten (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) gick ut. Ibn Wahb berättade från Yûnus, från Ibn Shihâb som sade: ”Allâhs sändebud (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) brukade gå ut till böneplatsen varefter alla människor anammade det.”²⁹

Ibn Qudâmah al-Hanbalî sade:

”Det är Sunnah att be Īd på en böneplats. ‘Alî (radhiya Allâhu ‘anh) befallde handlingen och al-Awzâ‘î och Hanafiyyah betraktade den som fin. Också Ibn-ul-Mundhir har den åsikten. Det har återberättats från ash-Shâfi‘î att han föredrog bön i en rymlig stadsmoské eftersom det är den bästa och renaste platsen. Därför ber Makkahs invånare i Heliga moskén.

Beträffande oss, anser vi att profeten (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) brukade gå till böneplatsen och lämna sin moské. Samma sak praktiserades av kaliferna efter honom. Inte skulle profeten (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) lämna det som var bättre och närmre för något som var sämre och avlägsnare. Det är inte föreskrivet för hans samfund att utlämna dygder. Tillika har vi påbjudits att följa profeten (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) och rätta oss efter honom. Det är omöjligt att det påbjudna är nedsatt och det förmenade fullkomligt. Dessutom har det inte rapporterats att profeten (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) bad Īd-bön i moské oskäligt. Därtill är muslimerna alltid och överallt enade om att gå ut till böneplatser och be Īd-bön oavsett om moskéerna är rymliga eller inte. Profeten (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) brukade alltså be på en böneplats trots hans förträffliga moské.”³⁰

Ibn Qudâmah syftar på hadîthen från Abû Hurayrah (radhiya Allâhu ‘anh):

”På Īd-dagen började det regna varvid profeten (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) ledde dem i bön i moskén.”³¹

Rapporterad av al-Hâkim och autentiserad av adh-Dhahabî³².

28 al-Fatâwâ al-Hindiyyah (1/118).

29 al-Mudawwanah al-Kubrâ (1/171).

30 al-Mughnî (2/229-230).

31 al-Hâkim i "al-Mustadrak" (1/295).

32 Hadîthens autenticitet är högst diskutabel då den roterar kring ‘Îsâ bin ‘Abdil-A‘lâ bin Abî Farwah som hörde från Abû Yahyâ ‘Ubaydullâh at-Taymî som berättade från Abû Hurayrah. Dessutom har den rapporterats av Abû Dâwûd

Imâm ash-Shâfiʿî sade:

”Vi har fått reda på att Allâhs sändebud (sallâ Allâhu ʿalayhi wa sallam) bad ʿĪd-bönerna på en böneplats i Madînah varefter hans efterträdare gjorde samma sak. Det enda undantaget var om det skulle regna eller dylikt. Denna handling praktiserades i samtliga städer fränsett Makkah. Jag vet inte att någon från Salaf bad ʿĪd någon annanstans än i deras moské. Förmodligen – och Allâh vet bättre – beror det på att Heliga moskén är den bästa platsen på jorden varför de inte ville be någon annanstans. Jag säger så för att de inte brukade ha mycket utrymme i Makkahs utkanter. Jag vet inte heller att de brukade be ʿĪd- eller regnbön någon annanstans. Om en bebodd stad har en moské som rymmer stadens invånare under högtiderna, anser jag att de inte skall lämna den. Skulle den vara orymlig är det föraktfullt att be i den, men trots det ska bönen inte upprepas. Vid regn och dylikt ska imamen be i moskén och inte i öknen.”³³

ʿAllâmah Ibn-ul-Hâdjidj sade:

”ʿĪd-bön på böneplats är en pågående Sunnah. Profeten (sallâ Allâhu ʿalayhi wa sallam) sade:

”En bön i min moské är tusen gånger bättre än i alla andra moskéer fränsett Heliga moskén. En bön i Heliga moskén är hundratusen gånger bättre än i alla andra moskéer.”³⁴

(1/180), Ibn Mâdjah (1/394) och al-Bayhaqî (3/210). Denna berättarkedja är alltså svag och okänd. Denne ʿĪsâ är okänd, vilket Hâfidh sade i ”at-Taqrîb”. Likaså har hans lärare Abû Yahyâ ʿUbaydullâh bin ʿAbdillâh bin Mawhab ett okänt tillstånd. adh-Dhahabî sade:

”ʿUbaydullâh är svag.” (Mukhtasar Sunan al-Bayhaqî (1/160/1))

Han sade också om honom:

”Han känns knappast vid och hans hadîther är motsättande.” (Mizân-ul-Iʿtidâl)

Att han håller med al-Hâkim om dess autenticitet i ”Talkhîs al-Mustadrak” är ett av hans många fel däri som vi hoppas kommer att strykas. Därför fastställde Hâfidh Ibn Hadjar i ”Talkhîs-ul-Habîr”, sid. 144, och ”Bulûgh-ul-Marâm” (2/99) att berättarkedjan är svag. Således är an-Nawawîs ord:

”Dess berättarkedja är bra.” (al-Madjmûʿ (5/5))

inte alls bra. Förmodligen förlitade han sig på Abû Dâwûds tystnad om hadîthen. Det betyder däremot ingenting, ty Abû Dâwûd förtiger mycket som är svagt, vilket tas upp i terminologiska böcker och likaså i min bok ”Sahîh Sunan Abî Dâwûd.”

33 Kitâb-ul-Umm (1/207).

34 al-Bukhârî (1190) och Muslim (1394).

Trots denna väldiga förträfflighet gick han (sallâ Allâhu ʿalayhi wa sallam) ut till böneplatsen och lämnade moskén. Det är ett klart bevis för att ʿĪd-bön ska hållas på böneplats. Det är Sunnah. Enligt Mâliks (rahimahullâh) rättsskola är det innovativt att be dem i moskéer annat än i nödfall. Varken profeten (sallâ Allâhu ʿalayhi wa sallam) eller någon av hans renläriga kalifer gjorde så. Likaså befallde han (sallâ Allâhu ʿalayhi wa sallam) kvinnorna, inklusive menstruerande och unga, att gå ut till ʿĪd-böerna. Umm ʿAtiyyah (radhiya Allâhu ʿanhâ) sade i samband med att profeten (sallâ Allâhu ʿalayhi wa sallam) befallde kvinnorna att gå ut till ʿĪd-bönen:

”Måste någon av oss gå ut om hon saknar ytterplagg?” Han svarade: ”Hennes syster får klä på henne ett av sina ytterplagg. Hon skall bevittna det goda och muslimernas bön.”³⁵

Med det sagt föreskrev han bön på öppet fält för att demonstrera islamiska ritualer.”³⁶

De autentiska hadîtherna bevisar att profeten (sallâ Allâhu ʿalayhi wa sallam) gick ut i öknen utanför staden för att be ʿĪd-bön. De första muslimerna gjorde likadant och bad inte ʿĪd-bön i moské om det inte var nödvändigt på grund av regn eller liknande. Denna åsikt delar såväl de fyra imamerna som andra imamer – må Allâh vara nöjd med dem.

Jag känner inte till att någon annan än ash-Shâfiʿî (radhiya Allâhu ʿanh) tycker annorlunda. Han anser som sagt att man ber i moskén om den är rymlig för stadens befolkning. Trots det anser han det vara harmlöst att be i öknen om så moskén är rymlig. Dessutom sade han (radhiya Allâhu ʿanh) klart och tydligt att det är föraktfullt att be ʿĪd-bön i orymlig moské.

Alla dessa autentiska bevis, den första generationens praxis och de lärdes uttalanden, bevisar att det är innovation att be ʿĪd-bön i moské. Slutpläderingen är också överensstämmande med ash-Shâfiʿîs åsikt, ty inga moskéer i våra städer rymmer hela stadsbefolkningen.”³⁷

35 al-Bukhârî och Muslim.

36 al-Madkhal (283).

37 ʿAllâmah Ahmad Shâkirs kommentar till at-Tirmidhîs "al-Djâmi'" (2/421-424).

Visheten bakom bön på böneplats

Det finns en väldigt djup vishet med bön i öken. Muslimer har två dagar om året då en hel stadsbefolkning av män, kvinnor och barn samlas. De vänder sig till Allâh med sina hjärtan. Ett enda ord enar dem. De ber bakom en enda imam. De lovordar Allâh och åkallar Honom uppriktigt. Det är som om de är i en enda mans hjärta; glada och lyckliga över Allâhs gåvor som Han har skänkt dem. På så sätt blir högtiden verkligen en högtid för dem.

Allâhs sändebud (sallâ Allâhu ʿalayhi wa sallam) påbjöd alla kvinnor att gå ut och be ʿĪd-bön med alla andra. Han undantog ingen och ursäktade inte ens kvinnan utan kläder; han befallde henne att låna kläder av andra. Han till och med befallde kvinnor som vanligtvis inte ber att gå ut till böneplatsen för att bevittna godhet och muslimernas bön.

Profeten (sallâ Allâhu ʿalayhi wa sallam), hans kalifer och deras ställföreträdare ledde människorna i ʿĪd-bön. Därefter predikade de, tillrättavisade människorna, lärde dem religiös och världslig välgång och befallde dem att skänka välgörenhet. De rika sympatiserade med de fattiga och de fattiga gladda sig över Allâhs gåvor från denna välsignade samling som badade i nåd och behag. Förhoppningsvis fortsätter muslimerna följa sin profets Sunnah och återuppliva sin religions ritualer som är grunden till deras lösningar och framgångar:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اسْتَجِيبُوا لِلَّهِ وَلِلرَّسُولِ إِذَا دَعَاكُمْ لِمَا يُحْيِيكُمْ

”Troende, svara när Allâh och sändebudet kallar er till det som skall förnya ert liv!”³⁸

Shaykh Waliyyullâh ad-Dahlawî (rahimahullâh) sade:

”I princip har alla folkslag en dag då samtliga går ut finklädta och prydliga. Inget folkslag saknar denna tradition, varken araber eller icke-araber. När profeten (sallâ Allâhu ʿalayhi wa sallam) kom till Madînah hade dess invånare redan två högtidsdagar. Han sade då:

”Allâh har ersatt dem med vad som är än bättre; Adhhâ- och Fitr-dagen.”³⁹

Det sägs att högtiderna var Nayrûz och Mahradjân. De ersattes därför att alla högtider ägnas åt religiösa ritualer, stormän och dylikt. Sålunda fruktade profeten (sallâ Allâhu ʿalayhi wa

38 8:24

39 Ahmad och andra med en autentisk berättarkedja. Den nämns i ”as-Sahîhah” (2021).

sallam) att högtiderna skulle ägnas åt hedniska ritualer eller återuppliva deras förfäders seder och bruk. Följaktligen ersatte han dem med den rena monoteistiska trons ritualer. Tillsammans med försköning består dessa två högtider även av erinring om Allâh och dyrkelse, ty muslimernas samling ska inte bara handla om underhållning utan upphöjning av Allâhs ord.

Den första dyrkan är dagen de avslutar fastan och betalar allmosor. Härmed enas naturlig glädje över avslutad svårighet tillsammans med de fattigas glädje över allmosor med rationell glädje över avklarad plikt och bibehållen familj inför kommande år.

Den andra dyrkan är dagen då Ibrâhîm skulle offra sin son Ismâʿîl (ʿalayhimâs-salâm) varpå Allâh benådade dem och hävde offringen. Händelsen påminner om den monoteistiska religionens imamer som offrade liv och egendom och härdade för Allâhs sak. Den påminner också om vallfärdarna och längtan att få vara på samma plats. Därav är det föreskrivet att lovorda Allâh. Han (taʿâlâ) sade:

وَلْيُكْبَرُوا اللَّهَ عَلَىٰ مَا هَدَاهُمْ وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ

”Håll perioden och prisa Allâh som har väglett er så att ni är tacksamma.”⁴⁰

Det vill säga att ni tackar Allâh för att Han möjliggjort er fasta. Därför är det föreskrivet att offra offerdjur och lovorda Allâh högt under Minâ-dagarna. Samtidigt är det rekommenderat att inte raka håret för den som avser att offra⁴¹. Därtill är det föreskrivet att be och predika

40 2:185

41 Han menar profetens (sallâ Allâhu ʿalayhi wa sallam) ord:

”När nymånen till Dhûl-Hidjdjah visar sig och någon av er tänker offra, ska han varken röra sitt hår eller sina naglar.”

I en annan rapportering sägs det:

”... ska han inte ta något från sitt hår eller sina naglar förrän han offrat.” (Mukhtasar Sahîh Muslim (1251) med flera)

Hadîthen tyder uppenbart på att det är obligatoriskt att låta hår och naglar vara för den som tänker offra till dess att han offrat. Sålunda blir det förbjudet att ta något av det omnämnda. Denna åsikt delade Imâm Ahmad och andra. Därför ska de som är prövade med skäggrakning vara försiktiga. Rakning består av tre synder:

1 - Handlingen är feminin, efterrapning av vantrogna och ändring av Allâhs skapelse. Detta har jag klargjort i min bok ”Ādâb-uz-Zifâf”.

2 - Syndig försköning inför ʿĪd.

3 - Enligt hadîthen är det förbjudet att avlägsna hår för den som tänker offra. Få undkommer denna synd då till och med vissa lärde faller i den – vi ber Allâh om sundhet!

för att dessa samlingar inte ska sakna erinring om Allâh och religiösa ritualer.

Det finns faktiskt ännu ett föreskrivet mål med det hela: Varje samfund behöver en manifestation vari folket samlas för att visa sin styrka och storlek. Därför var det rekommenderat för samtliga att gå ut, inklusive barn och kvinnor, såväl jungfrur som menstruerande. De sistnämnda ska dock hålla sig borta från böneplatsen och bevittna muslimernas bön. Profeten (sallâ Allâhu ʿalayhi wa sallam) brukade anlända till böneplatsen via ett håll och ta sig därifrån via ett annat just för att alla kunde beskåda muslimernas styrka.

I och med att ʿĪd handlar om försköning, rekommenderas de medverkande att vara uppklädda, spela tamburin⁴², ta olika vägar dit och gå till böneplatsen.”⁴³

42 Han syftar på hadîthen som Ibn Mâdjah (1/391) och andra har rapporterat via två berättarkedjor. I den ena finns Sharîk bin ʿAbdillâh al-Qâdhî, som hade ett svagt minne, och i den andra Abû Ishâq as-Sabîʿî som brukade blanda ihop saker och ting. at-Tahâwî har kritiserat den ur två synvinklar i ”Mushkil-ul-Âthâr” (2/209-210). Den som vill får hänvisa dit.

43 Hudjdjatullâh al-Bâlighah (2/30-31).

Avvisat tvivel

Baserat på vad som har klargjorts vet du att det är Sunnah att be ʿĪd-bön på böneplats och att imamerna är enade om det rent praktiskt. Dessutom vet du att bön på böneplats medför många fördelar och visdomar som inte kan uppnås i flesta moskéer. Därför ska muslimerna återvända till sin profets (sallâ Allâhu ʿalayhi wa sallam) Sunnah och medverka med dem som återupplivar denna Sunnah. Sannerligen är Allâhs hand över gruppen som följer Sunnah och inte med gruppen som motstrider den!

Här är det olämpligt för en klok människa att säga att denna Sunnah splittrar muslimerna, ty bön på böneplats innebär utgång från den muslimska församlingen samt en obehövlig och utökad gruppering; de muslimska grupperingarna bör ju minskas och inte utökas.

Det tillkommer alltså inte att en klok muslim resonerar så, ty sådana resonemang medför otänkbara konsekvenser som en troende inte kan tänkas avse. Ett sådant tänk innebär att denna Sunnah splittrar och skingrar muslimerna. Blotta tanken bevisar hur falskt tänket är. Faktum är att jag anser att muslimerna kan bara enas om de återvänder till Sunnah, framför allt till praktisk Sunnah som Allâhs sändebud (sallâ Allâhu ʿalayhi wa sallam) praktiserade medan han levde och sedermera lämnade efter sig till samfundet.

Ta till exempel bön på böneplats. Dagens muslimer är splittrade i sakfrågan och skingrade i grupperingar i motsats till Sunnah. Om vi då vill ena dem, är det endast möjligt att göra det på en mark som rymmer alla muslimska män och kvinnor. Denna plats ska vara ett föremål för böneplats vari ʿĪd-bönen hålls. Så påbjuder Sunnah. Hur kan man då säga att samlingen splittras av Sunnah?

Jovars, det stämmer att denna Sunnah kommer att grunda en ny samling och överge de gamla och uppdelade samlingarna som hålls i de många moskéerna. Men sett till att denna nya samling eftersträvar att ena flera samlingar till en enda samling, så måste den finnas. En enda samling uppstår inte som en blixtnedslag från en klar himmel och inte heller tillkommer den utan dem. Så var det ju på profetens (sallâ Allâhu ʿalayhi wa sallam) och hans renläriga kalifers tid. Dessutom säger principen att allt som en plikt beror på är också plikt. Det intygar bara ytterligare hur nödvändig denna samling är, ty den rättar sig efter Sunnah och är verkligen ute efter att uppnå en samling och allt vad den innebär, något andra samlingar inte gör.

En annan eventuellt invändning är att många uppriktiga människor må besvara denna samling alltmedan många andra väljer att förbli uppdelade i olika moskéer utifrån rättsskolorna. Med

andra ord kommer denna enda samling inte att uppnås.

Visst, det må ske. Dock vilar självklart inte ansvaret på dem som upplivar och kallar till Sunnah utan på dem som väljer att gå emot den. Alltså är det de sistnämnda som är de klandervärda.

Den första gruppens samling är föreskriven då den är grundad på Allâhs sändebuds (sallâ Allâhu ʿalayhi wa sallam) Sunnah. Han (sallâ Allâhu ʿalayhi wa sallam) sade när han beskrev Räddade gruppen:

”De är Samlingen.”

I en annan rapportering heter det:

”Den som följer det som jag och mina följeslagare följer i dag.”⁴⁴

Därmed skadas de inte av sina meningsmotståndare ehuru de skulle vara fler. Han (sallâ Allâhu ʿalayhi wa sallam) sade:

”Det skall aldrig sluta finnas en grupp från mitt samfund som är rådande upprättat på sanningen. Den skadas inte av dem som försakar den eller motsäger den till dess att Allâhs (tabârak wa taʿâlâ) befallning kommer och då kommer den att vara i samma tillstånd.”⁴⁵

Den troende ska alltså inte känna sig ensam på grund av fåtalet som beträder sanningens stig, inte heller skadas han av de många meningsmotståndarna. Imâm ash-Shâtibî (rahimahullâh) sade:

”Det är Allâhs sätt med skapelsen; De sanningsenliga är få jämfört med de osanningsenliga, ty Han (taʿâlâ) sade:

وَمَا أَكْثَرُ النَّاسِ وَلَوْ حَرَصْتَ بِمُؤْمِنِينَ

”De flesta människor uppnår inte tron, hur mycket du än önskar det.”⁴⁶

44 God via andra. Den är rapporterad av at-Tirmidhî via Ibn ʿAmr och han förklarade den som god. Likaså rapporteras den av at-Tabarânî via Anas. Den nämns tillsammans med den första rapporteringen, som är autentisk, i ”Silsilah al-Ahâdith as-Sahîhah” (204).

45 Autentisk och mångfaldigt rapporterad hadîth som befinner sig i den föregående källan. Se ”Mukhtasar Sahîh Muslim” (1095) och ”Sahîh al-Djâmiʿ as-Saghîr” (6177).

46 12:103

وَقَلِيلٌ مِّنْ عِبَادِيَ الشَّاكِرِينَ

”Men få är de bland Mina slavar som känner tacksamhet.”⁴⁷

Dessutom skall Allâh uppfylla löftet Han gav Sin profet (sallâ Allâhu ʿalayhi wa sallam), nämligen att den⁴⁸ kommer att återvända som främmande. Det främmande existerar bara då dess folk försvinner eller är få. Detta sker i sin tur när det onda betraktas som gott och det goda betraktas som ont, när Sunnah betraktas som innovation och innovation betraktas som Sunnah. Då kommer Ahl-us-Sunnah att bemötas med förtal och våld⁴⁹, liksom Ahl-ul-Bidʿa brukade bemötas förr i världen, i hopp om att innovatörerna enas om lögn. Men Allâh vägrar att de enas till dess att Domedagen infaller. Hur många sekterna än är kommer de aldrig att kunna enas mot Sunnah. Istället kommer det alltid att finnas Ahl-us-Sunnah fram till Domedagen. Trots att så många vilsna sekter hatar dem och hyser agg och fientlighet mot dem för att de ska hålla med dem, fortsätter de kämpa, tvista, försvara och slå tillbaka dag och natt. Därför dubblar Allâh deras överflödiga belöning och begåvar dem med en väldig avlöning.”⁵⁰

Jag ber Allâh (taʿâlâ) stabilisera oss på Sunnah och ta våra liv i det tillståndet. Detta är vad jag klarade av att samla ihop i denna brådska – och lov och pris tillkommer Allâh, världarnas Herre.

47 34:13

48 Det vill säga islam. Han menar profetens (sallâ Allâhu ʿalayhi wa sallam) ord:

”Islam började främmande och skall återkomma främmande som det började – Tûbâ till främlingarna!”

Rapporterad av Muslim och andra. Den nämns i ”as-Sahîhah” (1273).

49 Vilket författarna till ”al-Isâbah” gjorde med mig då de klargjorde sin åsikt om ʿĪd-bön i öken. De sade:

”Det finns fortfarande muslimer som slår vakt om bönerna och religionens påbud. Sedan kom denna lilla skara och började fördöma och splittra dem.”

Fundera över hur de anser uppmaning till Sunnah splittra samlingen. Man ska inte kasta sten i stenhus.

50 al-Iʿtisâm (1/12-13).